

THE TAMIL NADU LEGISLATIVE COUNCIL.

Friday, the 21st February 1969.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George at half past twelve of the clock, Mr. Chairman (THE HON. THIRU M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

Condolence resolution on the demise of Dr. C. N. Annadurai, Chief Minister of Tamil Nadu.

MR. CHAIRMAN: It is with very great regret and sorrow that I have to announce to the House the demise of Dr. C. N. Annadurai, who was the Leader of this House and Chief Minister of this State, on the 3rd February 1969.

I now call upon the Hon. the Leader of the House to move the Condolence Resolution.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : “ நமது தமிழகத்தில் தனிப்பெரும் தலைவராய் ; தமிழ் மக்களின் அண்ணாமாய் ; தமிழ் மொழியின் காவலராய் ; தமிழ்ப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் புதிய பாணியை வகுத்த பாவலராய் ; வள்ளுவன் வகுத்த வாழ்க்கைக்கு ஓர் இலக்கணமாய் ; தமிழ்ப் பண்புக்கு ஓர் உறைவிடமாய் ; உண்மையான ஜனநாயகவாதியாய் ; கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்பவற்றை வாழ்க்கையாய் அமைத்துக் கொண்டு, இந்திய நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கும், தமிழகத்திற்கும், தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் அதிலும் குறிப்பாக வசதியற்ற சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் கிடந்த மக்களுக்குத் தொண்டாற்றி, இறுதி வரையில் தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராகவே வாழ்ந்தவரும், நமது பேரன்பிற்கும், பெருமதிப்பிற்கும் உரியவராகவும், தமிழ் நாட்டு முதலமைச்சராகவும், இந்த அவையின் முதல்வராகவும் இருந்தவரான பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எதிர்பாராவகையில் மறைவு எய்தியமை குறித்து, இம் மன்றம் தனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தையும், ஆறுதலுடையதாகவும் தெரிவிப்பதுடன், அப்பெருந்தகை மறைவால் வருந்தும் அவரது துணைவியார் ராணி அம்மையாருக்கும் அவரது குடும்பத்தினருக்கும், தனது ஆழ்ந்த இரங்கலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது ” என்ற தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

தலைவரவர்களே, இந்த மன்றத்தினுடைய முதல்வராகவும், தமிழகத்தினுடைய முதல்வராகவும், தமிழ்நாட்டில் மாத்திரமல்லாமல், அனைத்திந்தியாநிலம் ஜனநாயக பாரம்பரியம் கட்டிக்காக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்கேற்ப, தன்னுடைய அரசியல் நெறிமுறைகளை வகுத்துக் கொண்டவராகவும் இருந்த, தமிழ்நாட்டு மக்களுடைய இருதயத்தில் கொலுவிற்றிருந்த பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள், பெப்ரவரி திங்கள் இரண்டாம் நாள் இரவு தன்னுடைய வாழ்க்கைப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டு

**CONDOLENCE RESOLUTION ON THE DEMISE OF
DR. C. N. ANNADURAI, CHIEF MINISTER OF
TAMIL NADU**

[திரு. மு. கருணாநிதி] [21st February 1969]

விட்டார்கள். அவர்கள் தமிழ்நாட்டு அரசியலில் 1937-38-ம் ஆண்டின் போது, மொழிப் பிரச்சனையிலே தமிழ்நாடு தன்னுடைய முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தியபோது அடியெடுத்துவைத்தார்கள். அந்தக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டு அரசியல் மிகவும் கரடு முரடாகவும், கல்லும் முள்ளும் நிறைந்ததாகவும் இருந்தது என்பதையும், அண்ணா அவர்களுடைய அரசியல் நுழைவிற்குப் பிறகு தமிழ்நாட்டு அரசியல் மேடையில் எந்த அளவிற்கு நாகரீகத் தென்றல் வீசத் தொடங்கியது என்பதையும் அவரைத் தொடர்ந்து உணர்ந்தவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். “கேட்டார்ப் பிணிக்ஞ் தகையவாய்க் கோளரும் வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்” என்ற வள்ளுவருடைய குறளை மெய்ப்பித்துக் காட்டிய பேருமை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு உண்டு. “விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்” என்ற குறளுக்கு இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தவர் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள். எழுத்தால், பேச்சால், நாடகத்தால், இலக்கியத்தால், கலைநயத்தால், நடிப்பால், அரசியல் பேச்சுக்களால், அரசியல் எண்ணங்களால், கற்பனை வளத்தால், தமிழக மக்களுடைய இதயத்தை ஒருசேரக் கவர்ந்தவர் அவர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக தமிழ் அன்னை தவ மிருந்து பெற்ற தலைமகனாக பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் விளங்கினார்கள். உத்தமர் காந்தியாருடைய புனித நெறிகளை தன்னுடைய வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தது மாத்திரமல்லாமல், தன்னைச் சேர்ந்த கட்சிக்காரர்களும், மற்றக் கட்சிக்காரர்களும் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்பதிலே அக்கறை கொண்டு அவர் ஆற்றிய தொண்டிற்கு அடையாளமாக, அவரை எல்லாக் கட்சிக் காரர்களும் மனம் விட்டு, தென்னாட்டு காந்தி என்று அழைக்கு மளவிற்குப் பேருமை பெற்றார்கள். அவர்கள் இரண்டாண்டு காலம் தமிழகத்திலே ஆட்சியை நடத்திய நேரத்தில், சொல்லப் போனால் அவர்கள் நல்ல உடல் நலத்தோடு, தெம்போடு ஓராண்டு காலம் தான் ஆட்சி புரிய முடிந்ததே தவிர, அதற்குப் பிறகு அவருக்கு அடிக்கடி ஏற்பட்ட உடல் நலக்குறைவின் காரணமாக, அந்த உபாதையையும் சகித்துக் கொண்டு, அவர் ஆற்ற வேண்டிய உரைகளை ஆற்றி, செய்து முடிக்க வேண்டிய பணிகளை அவர் திறம்பட செய்திருக்கிறார். அவர் ஒரு கூட்டத்திலே குறிப் பிட்டார். இந்த சட்டமன்றத்திலும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ‘நான் மிக முக்கியமான மூன்று காரியங்களைச் செய்து முடித்திருக்கிறேன். செய்யவேண்டிய காரியங்கள் இன்னும் ஏராளமாக உள்ளன’ என்று கூறியிருக்கிறார். பல ஆண்டுகளாக சமுதாயத் துறையிலே ஆற்ற வேண்டிய சீர்திருத்தங்களில் ஒன்று என்று கருதப்பட்ட சுயமரியாதைத் திருமணத்தைச் சட்டப்படி செல்லும் படி ஆக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தை அவர் கொண்டு வந்த போது, சமுதாய சீர்திருத்தத்தில் அவருக்கு இருந்த அக்கறையை எடுத்துக்காட்டினார். அதைப்போலவே இந்த நாட்டிற்குத் தமிழ்நாடு என்கிற பெயர் வைக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்கான கிளர்ச்சிகளையும், கொந்தளிப்புகளையும் எண்ணி, அவற்றிற்கு

21st February 1969] [திரு. மு. கருணாநிதி]

எல்லாம் முற்றுப்புள்ளி வைப்பதுபோல, இந்த மன்றத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களும் ஏகோபித்துப் பேராதரவைத் தந்து அந்தப் பெயரைச் சூட்டிய நேரத்திலும், தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்டிருந்த மொழிக் கிளர்ச்சிகளைக் குறைக்கிற அளவிற்கு, மொழிப் பிரச்சனையிலே தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரை அவர்கள் உருவாக்கிய தீர்மானத்தை, நாம் யாரும் மறந்திருக்க முடியாது. தன்னுடைய முதல் வரவுசெலவுத் திட்டத்தை அவர்கள் சட்ட மன்றத்தில் சமர்ப்பித்த நேரத்தில் 'எவ்வளவோ செய்ய வேண்டுமென்கிற எண்ணத்தை நான் வைத்துக் கொண்டிருந்தும், இப்போது இவ்வளவு தான் செய்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லி தன்னுடைய பேச்சை அவர்கள் முடித்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர் இன்னும் 12-40 பல ஆண்டு காலம் வாழ்ந்திருந்து, இன்னும் பல முன்னேற்றப் பணிகளை யெல்லாம் செய்ய வேண்டுமென்று நாம் எதிர்பார்த்து இருந்த நேரத்தில், அவர்கள் மீண்டார்கள். நம்மோடு நீண்ட காலம் வாழ்வார் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், அந்த நம்பிக்கையில் பேரிடி விழுவதைப் போல மீண்டும் அவரை நோய் கவலிக் கொண்டது. அயல் நாட்டு மருத்துவர்களும், தமிழ்நாட்டின் தலை சிறந்த மருத்துவர்களும் அவர்களுடைய உடலைக் காப்பாற்ற எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் சாதாரணமானது அல்ல. கட்சி மாற்சரியங்களைக் கடந்து, அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டு, தமிழகத்திலே இருக்கிற மக்கள் அத்தனை பேரும் 'அண்ணா வாழ்க, உடல் நலம் பெருக' என்று வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் நம்முடைய ஆசையெல்லாம் வெறும் கனவாகப் போகிற அளவிற்கும், பயனற்றுப் போகிற நிலைமைக்கும் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பெப்ரவரி திங்கள் இரண்டாம் நாள் இரவு நம்மை விட்டுப்பிரிந்து விட்டார்கள். அவர்கள் இன்று நம்மிடையே உருவ அளவிலே இல்லையென்றாலும், அவர்களுடைய எண்ணங்கள் நம்முடைய இருதயங்களில் பதிந்து இருக்கின்றன. அவர்கள் உருவாக்கித்தந்த கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்கிற நெறிகளைக் காக்க நாம் நம்மை ஆக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இதைத்தான் மறைந்த அந்தப் பெரியவருக்கு, நம்மையெல்லாம் ஆளாக்கி விட்டவருக்கு, தமிழகத்திலே ஒரு புதிய விடிவெள்ளியாகத் தோன்றி தமிழர்கள் உலகத்திலே தலைநிமிர்ந்து நிற்கும்படியான பெருமையை உருவாக்கித் தந்தவருக்கு நாம் செலுத்துகிற காணிக்கையாக இருக்க முடியும் என்று கூறி, அவர் வழி நடப்போம், அவர் எந்த அமைதியைத் தமிழகத்திலே, இந்தியாவிலே காக்க வேண்டுமென்று விரும்பினாரோ, அந்த அமைதியைக் காக்க நம்மாலான எல்லா முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளுவோம் என்று கூறி, அவருடைய குடும்பத் தாருக்கும், அவரை இழந்து தவிக்கின்ற கோடிக்கணக்கான மக்களுக்கும் ஆழ்ந்த இரங்கலை இந்த மன்றத்தின் மூலமாகத் தெரிவித்து நான் முடிக்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் மனப்பூர்வமாக வழிமொழிந்து ஆதரிக்கிறேன். என் உதவி

[திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்] [21st February 1969]

தூற்றிக்கொண்டிருந்தாலும் என் உள்வம் போற்றிக் கொண்டிருந்த எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களில் அவர் ஒருவர். மிகச் சிறந்தவர் இந்தத் தீர்ப்பாவத்திலுள்ள எழுத்துக்களில் ஒன்றைக்கூட நான் குறைக்கு விரும்பவில்லை. சென்ற 33 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கார்ப்பரேஷனுக்கு போட்டி போட்ட காலத்தில், அவரைப்பற்றி அறிவேன். அதன் பின்னால் அவர் எழுத்துக்களைப் பத்திரிகைகளிலும் புத்தகங்களிலும் படித்திருக்கிறேன். எதிர்க்கட்சித் தலைவராக உள்ள ஒருவரின் எழுத்துக்கள் அத்தனையையும், பத்திரிகை அத்தனையையும், புத்தகங்களையும் முழுவதுமீட்கப் படித்தவன் நான் என்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். 'மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகை எவ்வினும் மனம் வீசத்தான் செய்யும்' என்ற கருத்து படைத்தவர் அவர். அவருடைய பத்திரிகையை, புத்தகத்தை நான் வைத்துப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, மற்றவர்கள் கேட்டால் நான் அவர்களுக்கு அதைத்தான் சொல்வேன். 1942-ல் மதுரையில், தஞ்சாவூரில் நடந்த பொதுக் கூட்டங்களில் அவர் பேச்சைக் கேட்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது எனக்கு. அந்தக் காலத்தில் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் சாதனையைப் பற்றித் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் அவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அதை ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் கரகோஷம் செய்தும், சிரமசைத்தும் ரசித்துக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதை நானும் நண்பர்களும் பார்க்கும் போதெல்லாம் 'இப்பேர்ப்பட்ட பிரசங்கி நம்முடைய கட்சியில் இருந்தால் 1947-க்கு முன்பே நாம் சதந்திரம் பெற்றுவிடலாமே' என்று பேசிக் கொள்வோம். அப்படி அருமையாகப் பேசும் சக்தி வாய்ந்தவர். அவர் சட்டமன்றத்திற்கு 1952-ல் வந்தபோது அவர் பேச்சை நிதானமாக நான் கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன். இங்கு நாங்கள் எதிர்க்கட்சியாக வந்துவிட்டோமே என்று வருத்தப்பட்ட நண்பர்களிடமெல்லாம், நான் சொல்வதுண்டு. இப்போது முதலமைச்சராக வந்திருப்பவர் சிறந்த மனிதர், இனிமேல் சட்ட மன்றத்தில் இலக்கிய மனம் கமழும் என்று நான் சொல்வதுண்டு. அவர் இருக்கும்போது நான் எதிர்க்கட்சியில் வரும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்ததாகவே கருதுகிறேன். அவருடைய எழுத்துக்களை ஏற்கனவே படித்திருந்தாலும், பழைய திராவிடநாடு பத்திரிகை முழுவதையும் படித்தேன். அத்தனை உணர்ச்சியும் இரண்டாம் தேதி இரவு இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டவுடன் அழிந்ததுபோலாகிவிட்டது. மனம் மிகவும் வருந்தினேன். முதலமைச்சராக இருந்து அவர் பேசும் பேச்சைக் கேட்கிறோம் என்ற சந்தோஷம் எனக்கிருந்தது. இன்று அந்த நிலை மாறிவிட்டது. தூதிரூட்டம் நம்மைப் பற்றிக்கொண்டது என்று தான் கருதவேண்டியிருக்கிறது. இந்தியாவில் எதிர்க்கட்சிகள் சுமுகமாக ராஜ்யத்தை ஆளமுடியுமா என்று சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, 'ஆளமுடியும்' என்பதை நிரூபித்துக் காட்டியவர் திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள். அவர் வழியை எல்லோரும் பின்பற்றி இந்த ராஜ்யத்தை நல்லவகையில் முன்னேற்றத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து, அவரது சுகிம்பத்தாருக்கு என்னுடைய வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

21st February 1969]

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, it is indeed a melancholy privilege for me to associate myself with the sentiments expressed by the Hon. the Leader of the House and the hon. the Leader of the Opposition. The loss is not only a loss to Tamil Nadu but to the whole of the country and I venture to state that it is a loss that the whole World could ill-afford to have sustained under the present circumstances.

Sir, it has been my privilege to have known Dr. Annadurai for about three decades in many capacities, not political but otherwise. I can assure everybody that there has been no greater person who had the simplicity of his ways, the sincerity of his views and the sympathy for all concerned. These were the basic concepts to which Dr. Annadurai dedicated himself. Poor or rich, they had the same sympathy from him in regard to their affairs. The great merit of Dr. Annadurai has been that he has shown to the world at large and particularly to all those who occupy positions of importance, whether in the State or at the Centre that, when a person goes abroad, whether he be an Ambassador, a delegate, or a simple visitor, the first thing he should keep in view is the reputation of his country and the good name of his country. I have been several times to many parts of the world and I have seen many people speak about our country. Let me say this, Sir, without indulging in any exaggeration. From all accounts that I have heard from the various people, nobody has kept aloft the image of India so well, so consistently and with such beatific splendour as Dr. Annadurai.

After all is said and done, it is only for twelve months that he was really able to discharge his full responsibilities as the Chief Minister of the State. Unfortunately a very fell disease took hold of him and incapacitated him. His great love for his countrymen and his inclination always to see the good side of things made him rather weak in one respect. Sir, criticisms have been levelled against him that he was not able to maintain law and order when he did not use force to the extent to which others might have used. Unfortunately, if it is a weakness, it is a weakness that Dr. Annadurai was subject to. There is no question about it. When anything happened, when any tragedy occurred, and when shooting had to be resorted to, he would sit and weep for hours because he could not tolerate the position that anybody should have used force—the lethal weapons to destroy human beings. Let me give you an example. He was due to deliver the inaugural address of a very important association, an All-India Association of Surgeons and everybody was looking forward to hear him, because his reputation had spread far and wide. About four hundred or five hundred delegates from all over India, Doctors of eminence had come. When at 8 O'clock we met, word was brought by the Hon. the Health Minister that the Hon. the Chief Minister, Dr. Annadurai, was not able to attend and there-

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [21st February 1969]

12-50
p.m.

fore he had requested the Health Minister to read his inaugural address. The reason was the previous night a tragedy had occurred, which completely prevented him from expressing the most deep sorrow for the loss sustained. That is the view that he always took.

Dr. Annadurai did not have any resentment against anybody whatsoever. To forget and forgive was his watchword always. Even when others in this House or any of his colleagues wanted to take a strong line, he would always desist from such a step and was always amenable to sweet reasonableness. In Dr. Annadurai we have lost a great leader of India, who shed lustre not only in this country but in all parts of the world. Today the world is passing through a grave crisis, and our own country is passing through a graver crisis. What better memorial can we have for Dr. Annadurai than to follow in his footsteps, to imbibe his great traditions, to emulate his great example, and so to show to the world that after all is said and done, differences—minor differences—here and there do not count and that what counts however is the great love that Indians have for Indians. It is not this or that angle of vision that is going to help us. What I would respectfully suggest is that the best memorial that we can possibly dream of erecting is the memorial to live his life, to imbibe his great traditions, and to follow his noble example, whether we be in power or in the opposition. Things are moving so fast and, as I said, the world is going at a pace in which we can imagine that we want many more of Annadurai's to guide us. But, alas! the one light and noble example is gone, and we are bereaved. We feel this loss more than ever. The whole country feels his loss, and not only Tamil Nadu. I may hardly refer to the millions of people who came to pay their last respects to Dr. Annadurai. Let us keep his memory fresh always. Let us follow his example. Minor incidents do not count.

Sir, I have been in this Opposition for 15 years from 1952 to 1967. I have always felt that from the Opposition one can speak directly, forcefully and strongly, but still with moderation always aiming at what is good for the country and not what is good for the party. I, in my old age, must confess that today parties count more than the interests of the country—I do not refer to any particular party—and that has been our annihilation. Let us understand that parties do not count. Men may come and men may go. But our country should go on for ever. And in that light it was that Dr. Annadurai conducted himself all through.

It was a great privilege for me to sit and hear the Leader of the House, Dr. Annadurai, answering questions, almost making the Opposition wonder at the way he was answering questions. It was a delightful experience. I hope and trust that that experience will be borne in mind by all of us, whether for the time we are in the treasury benches or in the opposition benches.

[21st February 1969 [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Sir, if I speak about Dr. Annadurai and all his achievements, it will take too long. The only thing I have got to say is, let us remember that one of the greatest patriots of the day is gone—a true patriot who always recognised the value that is to be attached to the improvement of the masses and the classes. He had known patriots of the classes. I have no doubt that all the simplicity that he has exhibited is only because he came from the masses. After all, he was from the poorer middle class. He knew their difficulties. He knew their handicaps, and, he, therefore, was in sympathy with them.

On this day, let us rededicate ourselves to the true voice of our country in the life of Dr. Annadurai and to what he has told us, what he has practised, and what he has preached. Let us, therefore, in this solemn hour, rededicate ourselves. And I join with the other speakers in conveying our sincere condolences to the members of his bereaved family.

திரு. சா. கணேசன் : தலைவர் அவர்களே, அறிஞர் அண்ணாவைப் பறிகொடுத்து மிகத் துயரத்திலே டிப்பிகியிருக்கிற நாம் நம்முடைய மரியாதையையும் வணக்கத்தையும் புலப்படுத்துகிற முறையிலே இங்கே கனம் முதலமைச்சர் அவர்களாலே கொண்டுவரப் பெற்றிருக்கும் தீர்மானத்தை ஏற்று அதிலே கலந்துகொள்கிற நிலையிலே சில வார்த்தைகள் சொல்ல முன்வருகிறேன். பரந்த கல்வி அறிவும், நிறைந்த உள்ளமும், சிறந்த உள்ளம் மட்டுமின்றி, உயர்ந்த வாழ்வு நல்ல எளிய முறையிலே வாழ்ந்து நம்மைக் கண்கலங்கச் செய்துவிட்டு மறைந்த பெருமகன் அண்ணா அவர்கள். அவர்களுடைய கல்வியறிவு, பண்பாடு இவற்றை யெல்லாம் மாற்றாரும் மதிக்கத்தக்க நிலையிலே வாழ்ந்த பெருமகன் என்று எண்ணும்போது, நமக்கெல்லாம் கட்சியோ கொள்கையோ கூட உள்ளத்தில் தோற்றாமல் தமிழ் மகன் தமிழ் நாகரிகத்தை யுடைய ஒருவன் எப்படி இருக்க வேண்டும், எப்படியிருப்பான் என்று நாம் விரும்புவோமோ அல்லது அனுமானிப்போமோ அந்த நிலையிலே அதற்கு ஒரு உருவமாகத் திகழ்ந்த ஒரு பெருமகனை இழந்துவிட்டோம். அவருடைய அறிவு, பேச்சிலே ஏற்படுகிற கனிவு, சிந்தனையிலே உள்ளத் தெளிவு இவையெல்லாம் அவரை ஒரு நல்ல கலை உள்ளம் படைத்த செம்மலாக ஆக்கிப் பறித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அவருடைய வாழ்வைப் பார்க்கும்போது தன்னந்தனியனாக நின்று தன் முயற்சியாலேயே, தன் காலிலேயே நின்று கையை ஊன்றி வளர்ந்து மலர்ந்து மனம் பரப்பி நின்ற ஒரு தனிக் தமிழ் மகன் என்று எண்ண மனம் இனிக்கிறது. இவரைப்போன்ற வேறு ஒரு தனி மனிதரை எளிதாக நம்மாலே கண்டுவிட முடியாது என்று எண்ணும்போது, இந்த அவையிலே நம்மோடு அவர் இருந்து இன்னும் பல்லாண்டுகள் பணி செய்ய மாட்டாத நிலையை ஆண்டவனே அக்கிரமிட்டாயே என்று உள்ளம் பெரிதும் வருத்தமடையத்தான் சொப்பிறது. அவருடைய பெருமை அவர் வகித்த பதவியிலோ அறிவிலோ கூட இருப்பதாக நான் எண்ண முடியவில்லை. அவருடைய இதயத்திலேதான் அவருடைய

[திரு. சா. கணேசன்] [21st February 1969]

பெருமை இருந்தது. அறிவு மட்டும் உலகத்தை வாழவைத்துவிட முடியாது. அறிவை விட இன்றியமையாதது இதயம்—அகம். அன்போடு இறைத்தொழுதுதான் அறிவு பயன்படும்—மனக்கும், அந்த நிலையிலே மனமும் உள்ளமும் (Mind and heart) என்று சொல்வார்களை அப்படி இருந்தது. இதயமும் மூளையும் இசைந்து நல்ல பணிகளை ஆற்றிய நல்ல கலைஞராக அவர் விளங்கினார். அத்தகைய ஒரு பெருமகன் இன்று நம்மிடையே இல்லை. அவர் உலக வாழ்க்கையை நீத்தார் என்றாலும் மக்களின் உள்ளத்திலே நிறைந்துவிட்டார். அத்தகைய ஒரு புகழ் படைத்த தலைமகளை பெற்றதற்கு தமிழ்த்தாயும், தமிழர்களும் பெரிதும் மகிழ்வார்கள். அந்த மகிழ்ச்சிதான் நமக்கெல்லாம் இனி ஆறுதலாக இருந்து அந்த ஆறுதலிலே அவர் விட்டுச் சென்ற கடமையை செம்மையாகத் திறமையாக ஆற்றி வரவேண்டும். அது அவர் வழிவந்த அமைச்சர்களுக்கும் தம்பிமார்களுக்கும் கடமையாகும். புது அமைச்சரவைக்கு நம்முடைய தளராத ஆதரவைத் தருவதன் மூலம் நாம் செயல்படவேண்டுமென்று மட்டும் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே கூறிக்கொள்கிறேன். அவருடைய வாழ்வு மண்ணிலே மங்கிவிட்டாலும் மனதிலே மணக்கிறது. அத்தகைய பெருமகன் வாழ்க! அவருடைய புகழ் பல்லாண்டு வாழ்க!! என்று உங்கள் எல்லோருடன் கூட நானும் அவரை வாழ்த்தி இந்த இரங்கல் தீர்மானத்தை முழு மனதோடு ஆதரித்து அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். எஸ். ராமசாமி பட்டையாட்சி: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சரால் கொண்டுவரப்பட்ட இந்த அனுதாபத் தீர்மானத்தில் கலந்துகொண்டு இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக முதலமைச்சராக இருந்த நமது திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் இந்த அவையில் அங்கத்தினராகவும் இருந்து கடந்த இரண்டு ஆண்டுகள் சிறந்த முறையிலே பணியாற்றி வந்தார்கள் என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டு பேசப்பட்டது. கட்சியென்றால் அது வெளியிலேதான் பேசப்படவேண்டும் என்று இருந்ததே தவிர சிறந்த அவையில் வரும்போது அனைவரும் எல்லா கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற உணர்வோடு பொறுப்போடு பேசியும் நடந்து கொண்டும் வந்தார்கள். அவர் சிறந்த நிர்வாகத் திறமையுடையவர். தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட்டவர். இரண்டாண்டு நம் மத்தியில் இருந்து மறைந்துவிட்டார். அதனால் ஏற்பட்ட வேதனை அனைவருக்கும் இருக்கிறது. குறிப்பாகப் பிற்பட்ட சமூகத்திற்கு என்னென்ன செய்யவேண்டுமென்றும், எந்த வகையில் அவர்கள் உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்றும், ஆழ்ந்து சிந்தித்து அதற்கான முயற்சிகளை யெல்லாம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சில காரியங்களைச் செய்துமிருக்கிறார். பிற்பட்ட சமூகத்தினுடைய துரதிருஷ்டம் காரணமாகவோ, என்னவோ அவர் மறைந்து விட்டார். அவர் மறைவு எனக்கே ஒரு சொந்த

21st February 1969]

நஷ்டம் என்று எண்ணியெண்ணி வேதனைப்படுவதுண்டு. இருந்தாலும் அதையே நாம் சொல்லிக்கொண்டும் பேசிக் கொண்டும் இருப்பதால் பயனில்லை. அடுத்து வந்த முதலமைச்சர் அவர்களும் அவர் வகுத்த பாதை, அவர் கொண்டிருந்த எண்ணங்களின் அடிப்படையில் தொடர்ந்து வருவதைக் காண்கிறோம். அவர் எண்ணத்தை மேலும் செயல்படுத்த இவர்களும் ஈடுபடுவார்கள் என்று எண்ணி முதலமைச்சர் கொண்டு வந்திருக்கும் இத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நம்மையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து விட்டதைத் தொடர்ந்து, இங்கே கொண்டுவரப்பட்டு இருக்கும் இவங்கல் தீர்மானத்தில் அளவு கடந்த வேதனையுடன் நான் பேச முயற்சிக்கிறேன். அண்ணா அவர்களுடைய சுவ ஊர்வலத்தை இங்கேயுள்ள பலர் பார்த்திருப்பார்கள். அதைப் பார்த்தவர்களில் நானும் ஒருவன். பெரிய தலைவர்கள் இறந்துவிட்டால் பெருந்திரள் கூடுவது இயற்கை. இது போன்ற பெரிய தலைவருடைய ஊர்வலங்களை, குறிப்பாக மூன்று ஊர்வலங்களை, நான் திரைப் படங்களில் காணும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. நமது மறைந்து விட்ட உத்தமர் பிரதமர் நேருஜியுடைய ஊர்வலம், மறைந்த மாமேதை காந்தி அவர்களுடைய ஊர்வலம், அமெரிக்க ஜனாதிபதி கென்னடியுடைய ஊர்வலம், ஆகிய இந்த மூன்று ஊர்வலங்களை நான் திரைப்படத்தில் பார்த்தேன். அண்ணா அவர்களுடைய சுவ ஊர்வலத்தை நேரிலே பார்த்தேன். இவற்றையெல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, நிச்சயமாக மற்றவர்களுடைய ஊர்வலங்களைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமாக மக்கள் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுடைய ஊர்வலத்தில் பங்கு கொண்டார்கள் என்று திட்டவாட்டமாகச் சொல்லுவேன். இத்தகைய மக்கள் திரள் ஒரு சுவ ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டது உலக சாதனை என்று சொன்னால், அது மிகையாகாது என்பது என்னுடைய கருத்தாகும். அண்ணாவைப் போன்ற உத்தமத் தலைவர்கள் அடிக்கடி தோன்றுவதில்லை. பெரியவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள், 'ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் இத்தகைய பெருந்தலைவர்கள் உலகத்தில் தோன்றுவார்கள்' என்று. அந்த அளவிற்கு உயர்ந்த தலைவர் பேரறிஞர் என்பதை நாம் சொல்லும்போது மிகைப்படுத்திக் கூறுவதாக யாரும் நினைக்க முடியாது. அண்ணா அவர்கள் நடத்திக்கொண்டிருந்த வாழ்வின் உச்சக்கட்டத்தில் நம்மையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்டார்கள். சில நண்பர்கள் என்னிடம் சொன்னார்கள். அண்ணாவிற்கு வந்த யோகம் மரணயோகம் என்று. அந்த அளவிற்கு அவர்கள் உயர்நிலையில் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார்கள். அவருக்காக கண்ணீர் சிந்தியவர்கள் நூற்றுக் கணக்கில் அல்ல, ஆயிரக் கணக்கில் அல்ல, கோடிக்கணக்கான மக்கள் என்று சொன்னால்

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [21st February 1969]

அது மிகையாகாது. அண்ணா அவர்களிடத்தில் இருந்த திறமையைப் பார்க்கும்போது, உண்மையிலேயே அவர் ஒரு விநோத மனிதராக வாழ்ந்தார். மனிதர்களிடம் திறமை இருக்கும். ஒரு துறையில் திறமை இருக்குமானால், இன்னொரு துறையில் அவரிடம் திறமையிருக்காது. காந்திஜி ஒரு பெரிய அறிவாளர். ஆனால் அவருக்கு சங்கீதத் துறையில் ஒருவிதமான திறமையையும் காண முடியாது. காமா பயில்வான் குஸ்தி சண்டையில் திறமைசாலி. ஆனால் அவருக்குக் கல்வித் துறையில் திறமையை காட்டச் சொன்னால், ஒரு இம்மி அளவு கூட காட்ட முடியாது. எல்லாத் துறையிலும் ஒருவர் திறமைசாலியாக இருக்க முடியாது. ஆனால் அண்ணாவின் திறமை பல துறைகளில் உண்டு. அவர்தான் சிறந்த பேச்சாளர் என்பதை எல்லோரும் பேசுகிறோம். அண்ணா தலைசிறந்த பேச்சாளர் என்று சொல்லும்போது, மற்ற பேச்சாளர்கள் யாருமே அவருக்கு நிகராக வர முடியாத அளவிற்கு அவ்வளவு திறமையான பேச்சாளராகும். அண்ணா நல்ல எழுத்தாளர் என்பது மட்டுமல்ல, அண்ணாவிற்கு நிகரான எழுத்தாளர் யாருமே இல்லை என்று சொல்லுமளவிற்கு அவர் சிறந்த எழுத்தாளர் என்று எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளும் படியான சக்தியை உடையவர். ஆங்கிலத்தில் “ஆர்கனைஸ்” என்று சொல்வார்கள். கட்சியை வளர்ப்பவர். ஒரு புதுக் கட்சியைத் துவக்கி அதை வளர்த்து 18 ஆண்டு காலத்திற்குள் ஆளும் கட்சியாக அதை உருவாக்கிக் காட்டிய “ஆர்கனைஸிங் கெபிசிட். உலகத்தில் அண்ணாவைத் தவிர, வேறு யாருக்கும் இருந்திருக்குமா என்று எனக்குச் சந்தேகம் தான். அந்த அம்சத்தில் உலகத்தில் ஈடு இணை இல்லாத தனிப்பட்ட மனிதராக இருந்த அவர்டம் அந்தத் திறமை இருந்தது. அதை நாம் கண்டோம். அதேபோல் நடிப்புத் துறையில் நன்றாக நடிப்பார்கள் என்று பலர் சொல்லியதைக் கேட்டிருக்கிறோம். அவர் நடித்த நாடகங்களை நானும் பார்த்திருக்கிறேன். அவருடைய நடிப்புத் திறமையைப் பற்றிப் பேச வேண்டுமென்றால் என்னுடைய மற்ற நண்பர்கள் அதைத் தப்பாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அருமை நண்பர்கள் எம்.ஜி.ஆர்., சிவாஜி கணேசன் இவர்களை எல்லாம் விட சிறந்த முறையில் நடிக்கக் கூடிய நடிப்புத் திறமை பேரறிஞர் அண்ணாவிடமிருந்தது என்பதை நான் திட்ட வட்டமாகச் சொல்ல முடியும். இந்த முறையிலே பல அம்சங்களில், உலகத்தில் ஐந்தாம் அம்சங்களில் ஒவ்வொரு துறையிலும் தலைசிறந்த மகன் என்ற ஆற்றல் பெற்று தனி மனிதன் உலகச் சரித்திரத்தில் யாராவது இருந்திருக்க முடியுமா என்று என்னை சொல்ல முடியவில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் அப்படியில்லை. 1962-ம் ஆண்டு திருச்சியிலே தற்போது நமது முதலமைச்சராக இருக்கும் அருமைத் தலைவர் அவர்கள் சிறைச்சாலையிலிருந்து வெளியிலே வந்த சமயம், அவரை வரவேற்க பேரறிஞர் திருச்சிக்கு வந்தபோது நடைபெற்ற பாராட்டுக் கூட்டத்தில் நான் பேசினேன். தமிழகத்தில் உருவாகியிருக்கும் சூழ்நிலையைப் பார்க்கும்போது அடுத்த 67-ல் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராக நிச்சயமாக உட்காருவார்கள் என்பதை நான்

21st February 1969] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

அப்போது பேசினேன். ஆண்டவன் நான் சொன்ன அந்த வார்த்தைகளை மெய்ப்பித்துத் தந்தான். உண்மையாக்கி வைத்தான். முதலமைச்சராக அவர் ஆன பிறகு ஒரு இடத்தில் என்னுடைய தலைமையின் கீழ் பேரறிஞர் அவர்கள் பேசினார்கள். அப்போது நான் 62-ம் ஆண்டு சொன்ன ஜோலியத்தை நினைவுபடுத்தி பேசி மறுபடியும் சொன்னேன். அன்னாவிடத்தில் உள்ள ஆற்றலையும், திறமையையும் பார்க்கும்போது அவர் ஒரு நாளைக்கு இந்த தேசத்தின் பிரதம மந்திரியாக வருவார் என்று சொன்னேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை என்று கூறி அவருக்கு ஆண்டவன் நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டேன். உள்ளபடியே பேசினேன். நான் பேசுவதற்கு வேறு காரணம் இருந்தது. அப்போதிருந்த சூழ்நிலை சரியாக இல்லை. அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு பாதிக்கப்பட்டவர் என்பதைவிட வேறு வகையில் அவர் தீர்க்கப்படக்கூடும் என்ற சந்தேகம் இருந்தது. அந்த அடிப்படையிலே தான் நான் அப்படி பேசினேன். ஆண்டவன் அந்த எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விட்டது என்பதை நினைத்து வருந்துகிறேன். என்னுடைய அந்த வார்த்தை பூர்த்தியாகி இருந்திருக்குமானால்— உண்மையில் சொல்கிறேன்—நிர்வாகத்தில் தலைசிறந்து விளங்கியிருப்பார். இந்த நாட்டினுடைய அடிப்படையையே மாற்றியமைத்திருப்பார். தமிழகத்தில் அவர் ஆட்சி பீடத்தில் இருந்ததை நாம் பார்த்தோம். டலப் காரியங்களில் அவர் செயல்படுவதை நாம் பார்த்தோம். இரண்டு ஆண்டு காலமாக அவர் ஆட்சியில் இருந்தார் என்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு ஆண்டு காலம்தான் முறையாகச் செயல்பட்டார். அடுத்த ஒரு ஆண்டு காலத்தில் எப்போது பார்த்தாலும் வியாதி, ஆஸ்பத்திரி, மருந்து, வலி என்று கஷ்டப்பட்டார். ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று சென்றால், 'இங்கே வலிக்கிறது, அங்கே வலிக்கிறது' என்று அவர் சொல்லிக் கொண்டு, அந்த வலியோடு விஷயத்தைக் கேட்கவரும்போது நமக்கே அந்த விஷயத்தைச் சொல்ல மனம் வராமல் திரும்பிவிடுவது வழக்கம். அந்த நிலையில் ஓராண்டு இருந்தார். முழுக்க இரண்டாண்டுகள் அவர்கள் நல்ல சுகாதாரத்துடன் செயல்பட்டிருந்தால் இன்னும் எவ்வளவோ நல்லவைகள் தமிழ்நாட்டுக்குக் கிடைத்திருக்கும். நான் ஒரு அம்சத்தை மட்டும் சொல்லிவிட்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். சுயநலம் கலந்த அம்சம் என்று சிலர் நினைக்கலாம். அதில் அவருடைய பெருந்தன்மை அடங்கியிருப்பதால் அதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவரிடத்தில் ரொம்பவும் நெருங்கிப் பழகியவர்களில் நானும் ஒருவன். அரசியல் தொடர்பு அவரிடத்தில் சமீப காலத்தில் ஏழெட்டு வருஷமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அரசியல் கலக்காத நட்பு என்ற விதத்தில் சுமார் 25 வருஷங்களாக ரொம்பவும் நெருங்கிப் பழகுகிற பேறு பெற்றிருந்தேன். 1950-ல் என்னுடைய திருமணத்திற்கு வந்து நேரடியாக ஆசி கூறினார்கள். அப்போது அரசியல் தொடர்பு எங்களிடத்தில் இல்லை. 20 வருஷங்களுக்கு முன்பு திருச்சிக்கு எப்போது வந்தாலும் பேரறிஞர் அவர்கள் என்னுடைய காலைத்

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [21st February 1969]

தான் கேட்பார்கள். எங்கே போவதற்கென்றாலும் 'ஜானியிடத்தில் காரை வாங்கி வா' என்று சொல்லியனுப்புவார்கள். அதிலேயே புதுக்கோட்டை, தஞ்சாவூர், ராமநாதபுரம் போன்ற இடங்களுக்குப் போவார்கள். எப்போதுமே அவர் வந்தால் நான் மகிழ்ச்சியோடு காரைக் கொடுப்பேன். நட்பு என்பதைத் தவிர வேறு வ்யாபாரத் தொடர்போ, அரசியல் தொடர்போ இருந்ததில்லை. அன்பு மட்டும்தான் எங்களிடத்தில் இருந்த தொடர்பு. அவர் ஒருமுறை சொன்னார். 'ஜானி, எப்போது வந்தாலும் உன்னுடைய காரை ஏன் கேட்கிறேன் தெரியுமா? எனக்கு கார் வேண்டுமென்று சொன்னால் பத்துக் கார்கள் வரும் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஒருவர் காரையும் நான் வாங்க விரும்பவில்லை. உன்காரை நீ கொடுக்காவிட்டாலும் வலுக்கட்டாயமாக வாங்கத் தோன்றுகிறது. மற்றவர்கள் கார் கொடுப்பார்கள் என்றால் ஒவ்வொரு சொந்த நோக்கத்தோடு, பிரதி உபகாரத்தைக் குறியாக வைத்துக் கொடுப்பார்கள். நீ கொடுப்பது வெறும் அன்பு முறையிலே என்பதைத் தவிர வேறு இல்லை. ஆகவேதான் உன்னுடைய காரை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன்' என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் வாய் திறந்தால் 10 கார்கள் வரும். ஆனால் காரைக் கொடுத்து காரியம் சாதித்துக்கொள்ள இடம் கொடுக்கக்கூடாது. அன்புக்காக கொடுத்தால் மட்டுமே அதை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பெருந்தன்மையுள்ள பேரறிஞர் அவர்கள் பழைய மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்தார்கள். இருவரும் நேருக்கு நேர் உட்காரும் அந்தக் காட்சியைக் காணும்போது இச்சபையின் கண்ணியம் உயர்ந்ததாக இருந்தது. அந்தக் காட்சியை இப்போது காண்பதற்கில்லை. நமது பழைய அமைச்சர் அவர்கள் இந்த சபையைவிட்டு வெளியே போகும் போது இங்கே குறிப்பிட்டது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. தமிழகத்தில் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் தலைசிறந்த பேச்சாளன் என்ற இயமாப்பு எனக்கு இருந்தது, பேரறிஞர் இந்த சபைக்கு வந்த பிறகு எனக்கு இருந்த புகழையெல்லாம் அவர் தட்டிக்கொண்டு போவதைப் பார்க்கும்போது பொருமை உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது, இனித் தொடர்ந்து இங்கேயிருந்து புகழை மங்கவைத்துக்கொள்வதை விட டெல்லிக்குப் போவது நல்லது என்று நினைப்பதாகச் சொன்னார்கள். அந்த அளவுக்கு இரண்டு மொழிகளிலும் ரொம்பவும் நல்ல விதமாகப் பேசக்கூடிய ஆற்றல் பேரறிஞர் அவர்களுக்கு இருந்தது. அவர் இஸ்லாமியர்களிடத்தில் தனிப்பட்ட பாசம் கொண்டவராக இருந்தார். என்னுடைய அருமைத் தலைவர் கண்ணியத்திற்குரிய காயிதே மில்லத் அவர்களிடத்தில் அண்ணனிடம் உள்ள அன்பை அவர்கள் வைத்திருந்தார்கள். அதுதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் முஸ்லீம் லீக்கிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு, எல்லாக் கட்சிகளின் தொடர்பைவிட ரொம்பவும் ஆழமானதாகவும், அன்பு நிறைந்ததாகவும் காணப்படுவதற்குக் காரணம். அத்தகைய இஸ்லாமியர்களுடைய நலனில் அக்கரையுள்ளவர்கள் என்ற முறையில் இஸ்லாமியர் சமுதாயத்தினரின் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சிறிது

21st February 1969] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

நேரத்திற்கு முன்பு ஒரு கருத்து தோன்றியது. அது பேசவும் பட்டது. அதை நான் மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அதாவது இந்த சபையிலே பேரறிஞர் அவர்களுடைய படம் வைக்கவேண்டுமென்பது என்னுடைய அவா. அதை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் செயலிலே உருவாக்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொண்டு நம்மை விட்டுப் பிரிந்த பேரறிஞர் அவர்களுக்கு ஆண்டவன் எல்லாக் குற்றங்களையும் மன்னித்து அருள் புரிய வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்தித்து என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. டி. கே. ஷண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் முன் மொழிந்த தீர்மானத்தை வழி மொழிந்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். மறைந்த மாமேதை பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களோடு பல ஆண்டுகள் அன்புத்தொடர்போடு பழகிய பேறு எனக்குண்டு. இந்த மன்றத்திலே அவர்களைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் பேசவேண்டுமென்று நான் விரும்பியபோது எதைப் பேசுவது, எதை விடுவது என்று தீர்மானிக்க முடியாமல் என்னங்கள் பல அலை மோதிக் கொண்டு வருகின்றன. குறிப்பாக இசை, நாடகம், நடனம் ஆகிய பல்வேறு கலைத்துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ள கலைஞர்கள் இன்று தங்களுக்கெல்லாம் பெருமகனாக, கலைமகனாக விளங்கிய ஒரு மாமேதையை இழந்து தவிக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நாடகத்துறை இன்று ஒரு குறிக்கோள் இல்லாத முறையில் நடைபெற்றுவருவது நாட்டிலுள்ள பலருக்குத் தெரியும். இந்த நாடகத்துறையின் நலிவைப் போக்குவதற்கு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 1967-ம் ஆண்டிலே சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் தாற்றுண்டு விழா நடைபெற்றபோது அந்த விழாவிலே கலந்துகொண்டு ஒரு அரிய கருத்தை வெளியிட்டார்கள். எல்லாக் கலைகளுக்கும் தாயகமாக விளங்கும் நாடகக்கலை எவ்வளவுதான், அதை வளர்ப்பதற்கு திரைப்படத் துறையிலே உள்ள படாதிபதிகள் முன்வரவேண்டுமென்று மிகவும் விரிவாகக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். இறுதியாக படாதிபதிகள் ஒவ்வொரு படத்தையும் எடுத்து முடித்துத் திரையிடும்போது நாடகத்துறையின் நலிவைப் போக்க நாடகத்துறையின் வாழ்வுக்காக ஒவ்வொரு படாதிபதியும் பத்தாயிரம் ரூபாய் நன்கொடையாக வழங்கவேண்டும்; அதற்கு ஈடான தொகையை தமிழக அரசு கொடுத்து உதவும்; ஆண்டுதோறும் இப்படிச் சேரக் கூடிய தொகையைக் கொண்டு நாடகக் குழுக்களை நிரந்தரமாக நடத்துவதற்கும் நாடகக்கலையின் நலிவைப் போக்குவதற்கும் பயன்படுத்தலாம் என்று கருதுவதாக ஒரு அரிய கருத்தை வெளியிட்டார்கள்.

ஓராண்டுக்குப் பிறகும் கூட அந்தக் கருத்தின்படி செயல்படுவதற்கு, யாரும் முன்வராத நிலையை உணர்ந்து மிகவும் வருந்தினார்கள். அண்மையிலே நடைபெற்ற என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர் சிவாலி கணேசன் அவர்களுடைய பாராட்டு

[திரு. டி. கே. ஷண்முகம்] [21st February 1969]

விழாவிலே மீண்டும் அதை நினைவுபடுத்திக் கூறினார்கள். படத் துறை வளர்ச்சியடைவதற்கு எல்லா வகையிலும் ஆதாரமாக இருக்கக்கூடிய நாடகத்துறையின் வளர்ச்சிக்காக 10,000 ரூபாய் ஒவ்வொரு தமிழ்ப் படத்திற்கும் என்று ஒவ்வொரு படமுதலாளியும் தருவாரானால் நாடகத்துறை வளர்வது மட்டு மல்லாமல் திரைப்படத்துறைக்கும் நல்ல கதாசிரியர்களும், நடிகர்களும், நடிகைகளும் கிடைக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறேன், அதற்குக் கொடுத்து உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கூறினர். உடனே மதிப்பிற்குரிய திரு. ஏ.வி.எம். செட்டியார் அவர்கள் தம்முடைய நன்றியுரையில் 10,000 ரூபாய் தாம் முதல் நன்கொடையாக வழங்குவதாக அறிவித்தார்கள். இப்படி நாடகத் துறை வளர்ச்சிக்கு ஒரு அரிய பெரிய கருத்தை வெளியிட்டு நாடகத் துறையை வளர்க்க வேண்டுமென்று கருதி யிருந்த அந்த நல்லவர், அவருடைய கருத்தின்படி பலரை செயல் படுத்தி வைத்து நாடகத் துறையின் வளர்ச்சியைக் கண்ணால் காணும் அந்த நல்ல காதலியைக் காண முடியாமல் மறைந்து விட்டாரே என்பதை எண்ணும்போது நாடகக் கலைஞர்களாகிய எங்களுக்குக்கெல்லாம் நாடகத்துறைக்கு நல்வழிகாட்டும் ஒரு கிடைத் தற்கரிய தெய்வத்தை இழந்த உணர்வு தான் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1937-ம் ஆண்டு முதல் அவரோடு தொடர்பு கொண்டவன் தான். எங்களுடைய நாடகங்கள் சிலவற்றிற்கு அவர்கள் மதிப்புரை வழங்கியிருக்கிறார்கள். 1939-ம் ஆண்டிலே அவர்கள் வழங்கியுள்ள ஒரு மதிப்புரை நாடக விமர்சனத்திற்கே ஒரு பெரிய இலக்கிய மாக விளங்குகிறது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. பொதுவாகக் கலைஞர்களைப் பாராட்டும் விழாக்களிலே அவர்கள் பேசிய பேச்சுகள் சிலவற்றை நான் "டேப் ரிகார்டு" களில் பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறேன். அவற்றையெல்லாம் நூல் வடிவில் வெளியிட்டால் நாடகத் துறைக்கு மாத்திரமல்ல, கலைத் துறைக்கே பெரும் இலக்கியச் செல்வமாக விளங்கும். கலைத் துறையில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எவ்வளவு ஈடுபாடு வைத்திருந்தார் என்ற உண்மைக்குச் சான்று அவர் கடைசியாகக் கலந்து கொண்ட நிகழ்ச்சி, கலைஞர் என்.எஸ்.கே. அவர்களின் திருஉருவச் சிலையைத் திறந்து வைத்த அந்த மறக்கமுடியாத நிகழ்ச்சி. எங்கெங்கு கலைநிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டாரோ அங்கெல்லாம் அவர் கூறுவது வழக்கம் : அதாவது நான் என்னை முழுவதும் கலைத்துறையில் ஈடுபடுத்திக்கொள்ள வாய்ப்பில்லையே; வேறு துறைக்குப் போய்விட்டேனே; முழுமையாக இதில் ஈடு படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லையே என்று குறைப்பட்டுக் கொள் வது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட ஒரு பெருமகனை இழந்து தவிக்கும் தமிழகத்திற்கும், பாரதத்திற்கும், உலகத்திற்கும் யார் அனுதாபம் கூறுவார்கள்? அப்படிப்பட்ட ஒரு பெருமகன் காட்டிய வாழ்க்கையிலே இந்த அமைச்சரவை தொடர்ந்து செல்லும் என்று நாங்கள் பூரணமாக நம்புகிறோம். கலைஞர் களாகிய எங்களுக்கு கலைஞர் முதலமைச்சராக இருக்கும் இந்த

21st February 1969] [திரு. டி. கே. ஷண்முகம்]

அமைச்சரவை அண்ணாவின் வழியிலே நடைபோடும் என்பதில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதற்கு எங்களால் ஆன பூரண ஒத்துழைப்பையும் அளிப்போம் என்பதில் ஐயமில்லை. எங்களுடைய ஆழ்ந்த வருத்தத்தை தமிழகக் கலைஞர்கள், தமிழகம் மட்டுமல்ல, பாரதக் கலைஞர்கள் எல்லோருடைய சார்பிலும் தெரிவித்து அமர்கிறேன்.

DR. M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Mr. Chairman, it is with melancholy feelings that I associate myself with the sentiments expressed by the hon. Members of this House. A great son of India and a great patriot has passed away. There is not one field of activity in which he has not excelled others. He was one of those who served this country all his lifetime. I am one who was associated with him in the Pachayappa's College forty years ago and closely associated with him during the Justice Party days and the Self-Respect Movement from 1930 onwards and more so during the Anti-Hindi Movement in 1937 when I had the peculiar fortune and misfortune of being the Leader of the Opposition. In those days, with great success he carried on the fight against Hindi and the fight for the preservation of Tamil. His great services to the country, particularly in the field of growth of democracy, could never be forgotten. As a parliamentarian, few could excel him whether in the Central Parliament or here. Probably if he had been alive, he would have had many opportunities to excel others. Speaking about India in World Conferences, he held aloft the flag of India wherever he was, particularly in foreign countries. Particularly at a time when our country was fighting against foreign aggression, few could have imagined or dreamt that a leader who devoted all his lifetime to the separation of Tamil Nad, with a parochial interest to some extent could have risen to the great height and spoken that he would stand as one man with the whole of India behind the Central Government to fight aggression. He rose above party politics in an emergency like that and even in other fields of activity quite apart from parliamentary debates in this House and in other places in Delhi and Madras. In Madras we had the peculiar fortune of having him in the Opposition for a few years. One could then see the way in which he dealt with the Government. He was a model to the Opposition as well as to the Government. He showed to the people that quite apart from political differences, there were many fields of activity where one could work for the country with a good smile and good cheer. A man of culture, a good writer and an eminent speaker, as I have already mentioned, he rose to great heights. Nobody could have thought that he would be removed from us in the prime of his great political career. We can only feel that though he is dead, he will always remain with us in the form of the great work that he did. Particularly in a democratic country like ours we should always be reminded of what a great parliamentarian he was. With these words, I wish to associate myself with the sentiments expressed and pay our homage to the great departed leader.

1-30
p.m.

[21st February 1969]

திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் : தலைவரவர்களே, மறைந்த காலம் சென்ற முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துகின்ற வகையில் கொண்டு வந்திருக்கிற இரங்கல் தீர்மானத்தை யொட்டி இரண்டொரு வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நம்முடைய தமிழகத்தில் தலைசிறந்து ஆங்கிலத்தில் புலமை பெற்று விளங்கிய திரு. சத்தியமூர்த்தி அவர்களைப் பற்றி அயல்நாடுகளில் எல்லாம் இப்படிப் பாரத தேசத்தில் ஒரு புலவர் இருக்கிறார் என்று சொல்லத் தக்க அளவிற்கு அவர் புகழ் தேடித்தந்து மறைந்தார். அதற்கு 25 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் மறைந்த மாமேதை நம்முடைய அண்ணாதுரை அவர்கள் மேல் நாடு சென்று அவருடைய ஆங்கில புலமையை எடுத்துக் காட்டினார். அது மட்டுமல்ல, அங்கே யிருக்கிறவர்கள் மற்ற மாகாணங்களையும், தமிழ் மாகாணத்தையும் நடத்துகிற அரசு பற்றிப் பேசும்போது, “தமிழன் என்ற பெருமையோடு தலை நிமிர்ந்து நில்லா” என்று எப்படி நாமக்கல் கவிஞர் எடுத்துப் பாடினாரோ அந்த விதமாக திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் நம்முடைய இந்திரா காந்தி அவர்களைப் பற்றியும், மத்திய சர்க்கார் பற்றியும் உயர்ந்த விதமாகக் கூறி அது அசைக்க முடியாத சர்க்கார், அந்த சர்க்கார் பாரத தேசத்திற்குத் தேவை என்று சொல்லியபோது, அது பெண் இனத்திற்கு, பெண் சமுதாயத்திற்கு, பெண்ணை ஆளக்கூடிய ஒரு ஆட்சிக்குக் கொடுத்த பெரும் வரவேற்பு என்றுதான் எண்ண முடிந்தது. அந்த அளவிற்கு எங்கே சென்றாலும் கூட யார் கேட்டாலும் இது குடும்ப விவகாரம், ஏன் பிரிவினை பற்றி கேட்ட போது கூட, இது குடும்ப விவகாரம் என்று கூறித் தமிழனின் பெருமையை எடுத்து வைத்தார். காங்கிரஸ் அல்லாத சர்க்கார் இங்கே ஏற்பட்ட போது மத்திய மாநில சர்க்கார் உறவு எப்படியிருக்குமோ, தொழிந்துறை எப்படியாகுமோ என்றெல்லாம் இங்கேயும் மற்ற மாநிலங்களிலும் நினைத்தபோது, மற்ற மாகாணங்களையெல்லாம் விட சிறந்த சர்க்காராக மத்திய அரசாங்கத்தோடு இணைந்து, இணைந்து நடத்திக் காட்டிய பெருமை அவருடையதாகும். அந்தத் தலைவர், காலம் சென்ற முதலமைச்சரின் மறைவு குறித்து நாம் எவ்வாறு திருமதி ராணி அண்ணாதுரை அவர்களுக்கு நம்முடைய வருத்தத்தை தெரிவிப்பது என்றுதான் புரியவில்லை. சகோதரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வருத்தங்களையும், அனுதாபத்தினையும் தெரிவிக்கிறார்கள். இருந்தாலும் பெண்களுக்குக் கணவன் இறந்து விட்டால், அதுவும் இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த கணவன், சிறந்த கணவன், மறைந்து போகும்போது அம்மையார் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் இருக்கிற சங்கடங்களுக்கு எப்படி ஆறுதல் சொல்லி அந்த உள்ளத்தை ஈடு செய்ய முடியுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அம்மையார் அவர்களுக்கு பெண் குலத்தின் சார்பில் என்னுடைய துக்கத்தையும், ஆறுதலையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மறைந்த முதலமைச்சர் அவர்களின் ஆக்மா சாந்தியுடைய வேண்டுமென்றும் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறேன். அவர் தன்னுடைய உடலை மறந்து

21st February 1969] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம்]

உழைத்ததால்தான் இப்படிப்பட்ட அகால மரணம் அவருக்கு ஏற்பட்டது என்று நான் எண்ணுகிறேன். இப்போது வந்திருக்கிற அமைச்சர்கள் கூட தங்களுடைய உடலைக் காப்பாற்ற வேண்டும். உடலைக் காப்பாற்றினால்தான் நாம் எடுத்துக் கொள்கிற காரியம் செவ்வனே சீராக நடைபெறும். உடலை மறந்து விடாமல் அதைப் பேணிக் காத்து, இந்த நாட்டையும் செவ்வனே காக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, மறைந்த முதலமைச்சருக்கு என்னுடைய அஞ்சலியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. என். வி. நடராசன் : மதிப்பிற்குரிய அவைத்தலைவர் அவர்களே, மறைந்த மாமேதை அண்ணா அவர்களுடைய அருமைக் குணங்களையும், திறமையையும் கனம் உறுப்பினர்கள் பலர் எடுத்துக் காட்டினார்கள். என்னைப் போன்றவர்கள் அவரோடு எங்கள் சொந்த வாழ்வில் குடும்பத்தாரோடு நெருங்கி வாழ்ந்ததைக் காட்டிலும் நீண்டகாலம் அவரோடு சேர்ந்து பொதுப்பணியிலே ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறோம். அவர்களுடைய பொதுவாழ்வு ராஜா சர் அவர்கள் எடுத்துக் கூறியதைப்போல, ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் இருந்து சுயமரியாதை இயக்கமாகி, பிறகு திராவிடக் கழகமாக உருவெடுத்து அது திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாக மலரும்படி செய்து நல்ல ஆட்சியையும் கண்டு அதற்கான நல்ல வழிவகைகளையும் தந்து மறைந்திருக்கிறார்கள். ஒன்றை இந்த மன்றத்தில் கூற விரும்புகிறேன். ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் மத்திய குழுவில் நானும் இடம்பெற்று அறிஞர் அண்ணா அவர்களுடன் பணியாற்றும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தேன். ஜஸ்டிஸ் கட்சியென்றால் ஆங்கிலேயருக்குத் துணையாக இருப்பது என்றும் அதுதான் அக்கட்சியின் திட்டம் என்றும் கூறிவந்தார்கள் பலர். அப்போது ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கும் தேசிய உணர்ச்சி இருக்கிறது என்பதை உலகறிய எடுத்துக்காட்டிய மாமேதை அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் என்பதை இந்த நேரத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ராஜா சர் அவர்களுக்குத் தெரியும். 1937-ம் ஆண்டின் இறுதியில் பிரிட்டிஷாருக்கும், காங்கிரசுக்கும் வேறுபாடுகள் ஏற்பட்ட காரணத்தால் மாநிலங்களில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கும் காங்கிரசார் வெளியேறவேண்டுமென்று காங்கிரஸ் மேலிடம் தீர்மானித்து அதன்படி ராஜாஜி அமைச்சரவையும் நமது மாநிலத்தில் ஆட்சி பீடத்தில் இருந்து வெளியிவிட்டது. அப்போதிருந்த வெள்ளைக்கார கவர்னர் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை அழைத்து நீங்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பை எற்க வேண்டுமென்று ராஜா சர் அவர்களைக் கேட்டார்கள். அவர்கள் கட்சியின் முடிவைக் கேட்டுச் சொல்கிறேன் என்று பதில் சொல்லி விட்டார்கள். அடையாறு மாளிகையில்தான் ஜஸ்டிஸ் நிர்வாகக் குழு கூட்டப்பட்டது. சில தலைவர்களுக்கு பதவி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்தாலும் அண்ணா அவர்கள் அப்போது தலைவராக இருந்த பெரியாரிடத்தில் வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். நமக்கும் காங்கிரசுக்கும் எவ்வளவு அபிப்பிராய பேதம் இருந்தாலும் வெள்ளைக்காரன் இந்த நாட்டை

[திரு. என். வி. நடராசன்]

[21st February 1969]

விட்டு வெளியேற வேண்டுமென்பதில் யாருக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இல்லை என்பதையும், அதனால் பதவி ஏற்க முடியாது, வெள்ளைக்காரர்கள் வெளியேறத்தான் வேண்டுமென்பதுதான் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் எண்ணம் என்பதையும் எடுத்துக்கூறி ஒரு தீர்மானத்தை உருவாக்கி அதை நிறைவேற்றவும் செய்தார்கள். பம்பாய் போன்ற மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் இந்தே ஜஸ்டிஸ் கட்சி பதவி ஏற்றுக்கொண்டால் தாங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று வைத்திருந்த திட்டம் கைவிடப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட தேசிய உணர்வை தமது பொதுவாழ்வின் துவக்க காலத்திலேயே அண்ணா அவர்கள் உள்ளத்தில் வளர்த்திருந்தார்கள். 1947-ல் சுதந்திரம் பெற்ற நேரத்தில் பெரியாரோடு பிணக்கு வந்தாலும் சரி என்று வெள்ளைக்காரன் வெளியேறுவது இந்திய விடுதலையின் வெற்றி என்று திராவிடர் கழகத்திலிருந்து கொண்டே தம்முடைய எண்ணத்தைத் தெரிவித்து உண்மையான தேசியவாதியாக அவர்கள் திகழ்ந்தார்கள். தனம் உறுப்பினர்களே; உங்களுக்கு வணக்கமாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன். நாங்கள் விலைவாசிப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு சிறையிலிருந்து வெளியே வந்தபோது அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு அளித்த வரவேற்பில், நாங்கள் கருதினோம், சர்க்காருடைய கொடுமையான தடைகளையும் அடக்குமுறைகளையும் அவர் சண்டித்துப் பேசுவார் என்று. ஆனால் அன்று அண்ணா அவர்கள் பேசியது அரசியல் உலகிலே ஒரு பெரிய வியப்பை—என்—ஒரு பெரிய பண்பாட்டையே உண்டாக்கிற்று. அண்ணா அவர்கள் சொன்னார்கள் இந்தே கட்சிப் பிரதிநிதிக் கட்சியைப் பற்றி இப்போது நான் பேசுவரவில்லை, சர்க்காரின் அடக்குமுறைக் கொடுமைகளையும் கண்டிக்கப்போவதில்லை. இந்தியாவையும் இந்திய மக்களைப் பற்றியும் சேர்த்து அடிமைப்படுத்த அன்னியர்கள் படையெடுத்திருக்கிறார்கள். பாகிஸ்தானும் சீனாவும் சேர்ந்து இந்தியாவை விழுங்க நினைக்கின்றன. நான் உண்மையான தமிழன்—இந்தியன் என்ற முறையில் சொல்வதெல்லாம் நமக்குள் எவ்வளவு வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் நம்முடைய நாட்டை அன்னியன் ஆக்கிரமிக்க விடமாட்டேன் என்று கூறினார்கள். முழக்கமிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தேசிய உணர்வை இந்த நாட்டுக்கு அளித்தது மட்டுமல்ல. அடிக்கடி அவர்கள் சொல்வார்கள். அரசியல் கட்சிப் பிரச்சினைகள்—வேறுபாடுகள் என்பது நீதிமன்றத்தில் இரண்டு வழக்கறிஞர்கள் கட்சிப் பிரதிநிதிக் கட்சியாக நின்று வழக்குகள் நடத்தி அதில் நீதிபதி என்ன தீர்ப்பு வழங்குகிறாரோ அதற்கு கட்டுப்படுவதுபோல நாம் அரசியல் நடத்தவேண்டும். காங்கிரசுக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் திற்கும் எவ்வளவோ கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கலாம், ஆனால் தீர்ப்பு அளிக்க வேண்டியவர்கள் மக்கள், அந்த நோக்கத்தோடு அரசியல் நடத்தவேண்டுமென்று கூறுவார்கள். அவர் தன் கட்சியைப் பற்றி குறைவாகவே மார்க் போடுவார்கள். அப்படி அடக்கமான சுபாவத்தோடு இந்த நாட்டிலே அரசியலை வளர்த்தார்கள். அண்ணா வழங்கிய அப்படிப்பட்ட அரசியல் பண்பாட்டினை நாம் எதிர்காலத்தில் துணையாகக் கொள்ள

21st February 1969]

[திரு. என். வி. நடராசன்]

வேண்டும். அந்த மாமேதையின் மறைவுக்கு வருத்தத்தையும் மர்யாதையையும் தெரிவித்துக்கொள்ளும் இந்த கட்டத்தில் ஒன்றைமட்டும் தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எதிர்காலத்தில் ஆளும் கட்சிக்கும் எதிர்க்கட்சிக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டாலும் அரசியல் நாகரிகத்தோடு வலியுறுத்திய அம் மாமேதையின் எண்ணம் இனிதே ஈடேற பணிபுரியவேண்டுமென்று கூறி மாண்புமிகு முதலமைச்சர் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை நான் வழிமொழிகிறேன்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் . மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்திலே பேசக்கூடிய வாய்ப்பைத் தந்திருக்கிறீர்கள். உள்ளபடியே ஏறக்குறைய 30 அல்லது 35 ஆண்டுகளாக உள்ள பழக்கம். இங்கே நீங்கள் எல்லாம் அவருக்கு இறுதியாக உங்களுடைய மர்யாதையை, அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தீர்கள். ஆனால் அப்படியொன்றும் அனுதாபத்தை என்னால் தெரிவிக்க முடியாது. என்னுடைய எண்ணம் நான் இன்னும் கொஞ்ச நாளில் இறந்துவிடுவேன். அப்போதுதான் அவரை நான் மறப்பேன். அவர் பெருந்தகை. பெரிய உள்ளம் படைத்தவர். எளிய வாழ்க்கையிலேயே அவர் இருந்தார். விரும்பினார். நான் அவரோடு முதலமைச்சராவதற்கு முன்பும் பின்பும் சேர்ந்திருந்தவன். முதலமைச்சராக ஆனபிறகு ஒரு சமயம் சேலத்திற்கு அவரோடு போகும்போது காரிலேயே நான் கொஞ்சம் உறங்க ஆரம்பித்தேன். முன்னாடி இருப்பவர் ராஜகோபால் கனங்குகுறார் என்று அவரிடம் சொன்னார். அதற்கு அவர், 'அவருக்கு என்ன, பெரிய ஜமீன்தார் என்று சொன்னார். 'எனக்கு மேலே ஒட்டுமில்லை, கீழே கந்தலும் இல்லை, என்னைப்போய் ஜமீன்தார் என்று கூறுகிறீர்களே' என்றேன். 'எனக்குக் கிடைத்தது பிச்சைக்கார ஜமீன்தார்தான்' என்று கூறினார்கள். அதில் அடிப்படையாக தொக்கி நிற்பது என்னவென்றால் சாதாரணமான வாழ்க்கையில் விருப்பமும் பாந்த உள்ளமும் அவருக்கு இருந்தது என்பதுதான் என்று கூறிக்கொள்கிறேன். அது வேடிக்கையாக இருந்தாலும் உண்மையும் அதிலேயிருக்கிறது. ஆகையால் சில நேரங்களில் அவர் வேடிக்கையாகப் பேசினாலும் அதிலும் கருத்து இருக்கும்.

நான் என்னுடைய சிறு வயதிலே அப்போதெல்லாம் வருமான வரி கட்டக்கூடிய நிலையில் உள்ள ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தேன். அந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்தவனாக இருந்தாலும் உதவாக்கரையாக ஊரைச் சுற்றிக் கொண்டு அலைந்து கொண்டிருந்தேன். ஏன் என்னுடைய 15, 16 வயதிலும் அப்படித்தான் இருந்தேன். அப்படிப்பட்ட என்னை இழுத்து, மனிதனுக்கி, ஒரு உருவகமாக நாட்டிற்குக் காட்டியது அவர்தான். என்னை மட்டுமல்ல, என்னைப் போன்ற வட்சக்கனக்கான மக்களை இழுத்து அப்படியாக்கி வைத்திருக்கிறார். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் கூட சொன்னார். இப்போதும் சொல்வார். "நான் தானே உன்னை இழுத்துக் கொண்டு அலைந்தேன்" என்று.

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்] [21st February 1969]

எப்படியாவது ஒவ்வொருவரையும் உயர்த்தியே தீரவேண்டுமென்கிற பெரிய நல்ல எண்ணம் உள்ளவர் அவர். நான் அவரோடுதான் இருந்தேன். என்னுடைய உள்ளத்திலே இருக்கிற எண்ணங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கூற முடியவில்லை. அவ்வளவு கொள்ளை, கொள்ளை, கொள்ளையாக அவரைப் பற்றி என்னுடைய இருதயத்திலே கருத்துக்கள் நிரம்பியிருக்கின்றன. என்னைப் பற்றி அவர் பேசியதும், குலாவியதும் மனம் பூராவும் இருக்கிறது. அதையெல்லாம் என்னால் சொல்ல முடியவில்லை. நான் சாகும் போது தான் அதையெல்லாம் என்னால் மறக்க முடியும். அதுவரையில் என்னால் அவற்றையெல்லாம் மறக்க முடியாது என்று கூறி நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை முழு மனதுடன் ஆமோதிக்கிறேன்.

1-50
P.m.

Mr. CHAIRMAN : I fully associate myself with the sentiments expressed by the Hon. the Leader of the House, the Leader of the Opposition and other hon. Members of the House. We never thought that our beloved Leader of the House would leave us so suddenly, though he had been ailing for some time. In spite of the best and devoted medical aid and treatment, this has happened. Only twenty-three months ago, he assumed the office of Chief Minister of this State and also became the Leader of our House. During the short span of time, he, by his unfailing courtesy, simplicity and dignity, endeared himself to everyone of the Members of this House and to all citizens not only of this State but of the whole of India and spontaneously drew their affection and love. He guided the destiny of the State when it was critical in so many ways and steered it safely and smoothly. Even at the zenith of his power, he never offended anybody or gave room for such thinking even among those who might disagree with his policies. He was soft-spoken but firm. He created a style of his own in Tamil literature and rhetoric. He was an ardent social reformer and a powerful speaker. He was lovingly called 'Aringnar Anna' because of his literary attainments and his brotherliness to all. The adulation he received was such as would have made a lesser man over-proud and aggressive. But he remained uncorrupted by praise as well as power. Rarely can this be said of the generality of politicians. Above all, he was a democrat and a parliamentarian. Even in the face of the greatest provocation, he never lost equanimity and showed utmost consideration to a different point of view. How much he evoked love and admiration from the people was evidenced by the touching scenes witnessed in the streets of the City when millions of people thronged to pay their last homage to the departed leader.

It is not only a loss to our State but to our nation as well. It is all the more great when his services are needed for consolidating the solidarity and integrity of the nation. Due to his death, the country has become poor and the void that has been created cannot be filled easily for a long time to come. The best form of

21st February 1969] [Mr. Chairman]

showing our respect and of paying our homage to the departed soul is not only to cherish the principles and ideals for which he lived but also to adopt them in public and private life.

Now, I request hon. Members to stand in silence for a couple of minutes and pass the resolution unanimously.

Accordingly, the hon. Members stood in silence for a couple of minutes and the resolution was passed *nem. con.*

MR CHAIRMAN : The House will now adjourn for the day as a mark of respect to the late Dr. C. N. Annadurai and meet again at 4 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

1-51
p.m.

